

Spomini ...

... na zaledenelo cesto

„Vstani, vstani, ura je žia pet!“ je zaklicala mama, jaz pa sem se komaj izmotal iz tople postelje in si mislil: „Ži druž!“ Kot vsako jutro sem moral tudi ta dan zelo zgodaj vstati, se hitro obleči, dati nekaj pod zob in se nato podati na dobre tri kilometre oddaljeno avtobusno postajo na Suho, kjer se danes v neposredni bližini nahaja slavni muzej Liaunig. To jutro pa je bilo posebno pusto. Pihal je oster severozahodnik in posamezne snežinke so plesale v še temnem hladnem jutru. Na strmi stezi mi je nekajkrat spodrsnilo, ker so bili podplati mojih že starih, ponošenih čevljev že dokaj gladki. Po dveh kilometrih sem končno prispel do starega grajskega mlina, kjer sem srečal otroke, ki so prav tako morali do avtobusa.

Nekaj pa je bilo tokrat drugače: cestišče je bilo zelo gladko in marsikom od nas je spodrsnilo. Ko pa smo prispeli na tedaj čisto na novo asfaltirano glavno cesto, se sploh nismo mogli več držati na nogah. Je bilo pa luštno. Ker je avtobus zamujal, smo z velikim veseljem izkoristili zaledenelo ces-

to, se drsali po njej in šolske torbe spremenili v „čoke“, ki smo si jih potiskali od enega do drugega. Avtobusa pa nikjer! Nekdo je zaklical: „Morda pa busa sploh ne bo, ku je t'k dvotku!“ „Juhu, šuaave naš ne bo!“ je zavrisknil drugi, tretji pa ves iz sebe: „Kak fajn, jaz bi meav šularbajt!“ Fantje smo se še kar naprej igrali, dekleta pa so se stiskale v leseni čakalnici, saj se je to jutro precej ohladilo. Po kakih dvajsetih minutah nam je neki starejši moški sporočil: „Nas ga neabu, vohku grate duamu!“ Ko smo to slišali, smo zavriskali, hitro pobrali šolske torbe in se veseli napotili vsak na svoj dom.

